

AK-29

Zvláštní příloha 14. Román na pokračování DAVOS, autoři Kačur, CHáb, pokračování sedmé

stava nesmírný zájem a tudíž i slušný zisk nejenom pro Naryškina, ale i pro obskurního pařížského vydavatele, ale taktéž vzbudila zájem v jistých konzervativních kruzích a tak se Nikodym Nabokovič i se svoji ženou raději přestěhoval do Evropy a tudíž měl zprávy o včerejším zásahu americkým specialistů téměř z první ruky, což se ovšem vůbec nedá srovnávat s přímým očitým svědectvím, které bylo dopřáno panu Lukáčkovi, který chvíli sledoval zásah z okna svého domu, přičemž se nebohý Mader pomalu probíral k vědomí, kterého si ale příliš dlouho neužil, neboť duchapřítomný netvor Lukáček ráznou ránou zlatou cihlou s nápisem Cháb, kde se tam vzal se snad ještě dovíme, po hlavě, takže Mader se opět odporoučel do bezvědomí, což někdy může být docela příjemná záležitost, a Lukáček sotva pět američanů s pokřikem narvalo nebohého souseda Schneidera i s manželkou do vrtulníků, vše doprovázeno detonacemi, neboť bylo nutno zamést stopy, rychle spakoval svých příslovečných pět švestek mezi nimiž byla také žlutá obálka, což nebylo zrovna nejprozíravější, a dvě zlaté cihly, což už bylo trochu prozíravější, automatická pistole Glock, do zadního úložného prostoru svého obstarožního wolksvagenu, tzv. brouka, a vbrzku již úháněl serpentínami směrem do Rakouska a musím říci, že z ptačí perspektivy to byl pěkný pohled, horší velikáni v pozadí, malebná silnice, po níž sviští bleděmodré autíčko, krásná obloha, už jenom scházel nějaký hlas shůry opěvující nádheru Švýcarska a vyzývající posluchače k brzké návštěvě, ale podivné události, k nimž zde došlo, měly spíše opačný účinek a také profesor Schnabe, který prožil celý útok včetně výbuchu střely nad hotelem, na záchodě s novinami v rukou, měl zaječí úmysly, kterými by, dle prognostik právě čteného horoskopu, docílil zvýšení možnosti nalézt tu pravou lásku nebo vydělat balík peněz a při nejhorším vyhnout se svému největšímu nepříteli, ale profesor Schnabe neměl chuť ani na lásku, ani na peníze a vyhýbat se někomu také nechtěl. Takhle vynadat mu, zatlouct do něho pár podkováků a úpět při tom hymnu všech skeptiků, kterou složil ve svých patnácti letech, ale o kterou nikdo nikdy neprojevil, krom něho samotného, zájem. Schnabe jel navštívit Nikodyma Nabokoviče Naryškina s kterým potřeboval probrat Lukáčkovy snahy procpat se na literární trh na který se ani necpal, což bylo matoucí. Jeho kreace uklízené hned po dopsání do šuplíku rezonovaly světem takovým stylem, až se ostatním literátům zadírala nad prázdnými papíry pera, modernějším verzím spisovatelství se zadírala na klávesnicích písmena A a U bez kterých byli ztraceni. Jejich snaha zakrýt nedostatek avantgadou, konkrétně literární odnoží abstraktivismu, vyzněla tak směšně, že nakladatelé věnující se výhradně novodobé literatuře museli sáhnout po vydání literatury méně než nové, tedy pohříchu zastaralé.

Lukáček Lolipop četl. Četl i Schnabeho Kritiku nezdravého rozumu. Dokonce si ze Schnabeho učinil v notýsku výpisek, který zněl nějak takhle – „Před honorací je domestikované stádo „občanů“ chráněno výhradně svou definitivní a tedy neměnnou debilitou.“ Lukáček si učinil výpisek mimoděk, aniž by tušil, co mu myšlenka říká, někdy se Lukáček choval impulzivně. Rozčilovala ho Schnabeho nenávislná rétorika, kterou byl schopen poslat na hambu literatury i svou vlastní ranní stolici, která byla mimořádně úlevná, tedy hrubě urážející. Dle Schnabeho, jak usuzoval Lukáček, je vše co proběhne bez problémů, hladce, bez překážek, pouze výsměchem lidské snahy něco pochopit. Lukáček tak rozuměl celé Schnabeho snaze na poli spisovatele, či lépe dramatika bez vžitého dramatu, ale dokonale ažraného plku, kterým byl schopen zabít i tu jedinou radost, kterou člověk má, tedy sebe

sama. Pohrdat sebou, trestat se za radost, být cíleně nešťastný a vzteklý? Lukáček Schnabeho nechápal a několikrát se se studem přistihl i při tom, že ho pochopit ani nechce.

Jinak to bylo u Nikodyma Nabokoviče Naryškina. Jeho Lolipop bylo dílo, snad i literární, snad i dobré. I z něho si Lukáček učinil nemístný výpisek, který vyzněl asi takhle – „Seděla jsem na posteli, Lolipop si v křesle četl jakýsi časopis a smál se. Obdivovala jsem tu jeho nezdolnou radost ze života. Tu budoucnost, kterou natíral stěny místnosti. Bylo to nakažlivé, krásné. Natáhla jsem ruce, chtěje se aspoň dotknout a před nimi se objevila má vytahaná ňadra, zasekly se do nich mé vrásky kolem očí, kosti rozlámala má minulost plná proleženin plánů, které se nikdy nevrátí. Jen minulost plná prázdných frází.“

Nikodyma Nabokoviče Naryškina Lukáček chápal, i když nerad, tak přeci. Vyrovnával se Lolipopem s churavou touhou všech lidí zůstat navždy mladými, krásnými a proto měla jeho kniha takový úspěch.

Lukáček zrovna projížděl kolem hotelu, když tu spatřil jak z něho vybíhá muž v dokonale padnoucím černém obleku, bezpochyby šitém v luxusním salónu, čehož si právě Lukáček prostě musel povšimnout a povšimnul si ovšem velké pistole v pravé ruce onoho elegána, který právě letěl bůhvíproč vzduchem a v druhé ruce měl další pistoli a krejčího otázka, kam letí a kam míří byla mu rychle zodpovězena hvizdem kulek prolétajících mu společně s tříští skla z rozstříleného zadního okna jeho automobilu, ale proč zrovna na mne, řekl si, když sešlápl plynový pedál až na podlahu. Náš plesový pistolník se zřejmě rozhodl, že Lukáčkově jeho otázky neprodleně zodpoví, protože poté, co proletěl okrasným křovím a elegantním kotoulem ukončil svůj impozantní let, svižně přeběhl parkoviště, přičemž vyslal ještě několik kulek za mizícím wolksvagenem, jehož vyděšený řidič zamířil do centra Montreaux, aniž by přesně věděl jestli je to právě ten nejlepší směr pro muže se žlutou obálkou a černou pípající krabičkou a do centra v jeho stopách zamířil i stříbrný Austin Martin. Nikodem Nabokovič Naryškin byl nemile vyrušen z psaní svých vzpomínek, a byl už v druhé části, přičemž první měla nejméně dvě stě stran v rukopisu, několika výstřely a místo toho, aby se schoval pod stolem, jak by to udělal každý normální člověk, vyhlédl u okna svého apartmá, aby zjistil, že před hotelem pobíhá podivný vousatý chlapík, my víme, že to byl Schnabe, vykřikující Naryškin, Naryškin...

Ale pozastavme ten běh šílenství. Jak sis jistě ráčil všimnout, nejdražší čtenáři, děj příběhu se překroutil z da Vinciho jemných linek po okraji portrétované dámy, v Piccasovo běsnění nad její ohavností. Tam, kde v linii takřka dokonalé trčely údy v bezchybném úhlu, teď visí torza za kousky kůže a tys, čtenáři milý a nejdražší, jistě znechucen. Odklonit se od děje, který se ani nerozeběhnul. Nechat ho klopítnout, hrát si na Boha, tak hloupě si s tvou pozorností pohrávajícího. Jak si lze všimnout, doktor Mader zůstal ležet nepolíben pokračováním v předsíni Lukáčkově v které, a sám Lukáček by se zastyděl, bylo až nezřízeně uklizeno. Jen to tělo doktora Madera tvářilo se nezameteně. Leželo na zádech, hrudník se zvedal nezávisle na Maderově chuti žít, tělo dýchalo, ale Mader zdál se dodýchávat. Na zdi byl portrét jakési staré dámy, pod portrétem police s okrasným porcelánem. Hlava doktora Madera vyluzovala na rohožku temný flek krve a jeho noha, levá, neznalá způsobů Švýcarské slušnosti vězela zarputile ve škváře dveří, čímž na sebe upozorňovala kolemjdoucí, kterých bylo ale ke čtvrté ranní pomálu. Pokud se čtenář uvolí k ignorování zvířeny, neprošel kolem zatím nikdo. A to i přes fakt, že vedlejší dům hořel. V dálce se ozvalo několik výstřelů. Kdyby byl dr.Mader pohnut vlastním vědomím, jistě by teď šátral v kapse po dýmce a zamyslel se nad smyslem bytí, kde střelná zbraň toto bytí tak ohavně staví do pozice již přežitě. Ale dr.Mader stále ležel na podlaze. V dálce se ozvaly další výstřely a možná, že ospalé městečko se začalo probouzet. Možná, že čtvrtá ranní je čas, kdy veškeré obyvatelstvo mělo za úkol otevřít průzory vědomí a